

**Intervenció del primer secretari del PSC i president de la Generalitat, José Montilla, en la cloenda de les IV Jornades Interparlamentàries
Barcelona, 19 de desembre de 2008**

Bona tarda companys i companyes,
Amics i amigues,

Estem a punt d'acomiar un any que ha estat com molt bé sabeu complicat fruit de la crisi econòmica que estem patint,
i també un any de canvis importants que ens haurien de fer reflexionar,
i és precisament per aquí per on m'agradaria començar, tot i que evidentment tinc el risc de repetir i reiterar algunes de les qüestions tractades pels companys aquesta tarda.

Sé que heu parlat avui de l'agenda política europea i internacional i crec que és necessari fer algunes reflexions en torn als escenaris globals que haurem de gestionar en el futur més proper.

Fa pocs dies l'encara President dels Estats Units, George Bush deia: "Hem d'aparcar l'economia de mercat durant un temps...". Aquí també, a casa nostra, a Catalunya i Espanya hem escoltat veus amb aquesta mateixa orientació.

I no em negareu que és curiós escoltar una reflexió d'aquest tipus, especialment per part d'algunes persones o personatges.

Doncs bé, us diré una cosa,
ara és el moment d'aquells que sempre hem defensat que el mercat per si mateix no ho podia fer tot,

que calia la intervenció de l'administració per corregir els efectes negatius d'un mercat que té evidentment interessos econòmics però no sempre té en compte els aspectes socials.

Avui companys i companyes és més necessari que mai que els plantejaments progressistes facin front a aquesta situació, i, per cert, i si em permeteu la broma, crec que estarem en millors condicions tenint en compte que el president dels Estats Units ho deixarà de fer dins d'unes setmanes.

Aquesta reflexió més global em porta a demanar-vos també un esforç per Europa.

Durant els darrers mesos hem vist com Europa encara té dèficits com a projecte, i hauríem de recordar especialment alguns l'error que va suposar defensar el NO a la constitució europea que avui potser ens hauria permès tenir una situació de més unitat i força per fer front a la crisi. Segurament els resultats de l'últim Consell Europeu que ha tractat els temes de clima, energia o de com sortir del no irlandès, o les mesures respecte a la recuperació de l'economia, haurien estat de més nivell, de més alçada, de més compromís, com les que avui necessita Europa com actor rellevant, que ho és, però que encara podria ser-ho molt més en el context internacional. En un moment de crisi global en el que es necessiten estratègies globals per superar-la cosa que evidentment dificulta l'actual situació de la UE.

Estic convençut de que una Europa forta i unida tindrà com a conseqüència una Catalunya i una Espanya millors, i aquest és el repte, saber gestionar a nivell local, com heu tingut ocasió de debatre avui.

Estem davant d'una crisi econòmica que hem de ser optimistes però també realistes. Anirà a pitjor l'any que ve i hem de treballar per no amagar els problemes, amb un esperit constructiu amb la consciència de que els problemes tenen solució i estem nosaltres per treballar per solucionar-los. Segur que heu tingut ocasió d'escoltar el conseller d'Economia parlar del que ha estat l'acció del Govern per fer front a la crisi des de començaments d'aquest exercici, ja al mes d'abril, amb l'aprovació d'un paquet de 42 mesures. Altres mesures complementàries fruit d'un debat al parlament, també mesures contingudes als

pressupostos que tot just vàrem aprovar aquesta setmana. I també hem vist i heu conegut les mesures que s'han pres per part de l'Estat de manera significativa algunes de les últimes, que fan referència a dotar de més recursos als ajuntaments per inversions i també a dotar de liquiditat al sistema financer.

Estem a l'equador com sabeu de la legislatura catalana, que ens ha servit per fer un balanç tant de la tasca legislativa com al grau de compliment, més del 50%, del pla de Govern, que és el full de ruta del qual es va dotar l'acord d'Entesa, ara fa dos anys.

Un grau de compliment satisfactori malgrat el canvi a l'economia del país, malgrat les dificultats que comporta per la caiguda de l'ocupació; la pressió sobre determinats serveis; la necessitat d'adscriure més recursos per determinades polítiques i això fent-ho compatible amb una situació on han caigut els ingressos i treballant sense el nou finançament.

Tornant a casa, i pel que fa a l'actualitat política catalana i espanyola, Aquesta setmana han quedat aprovats els pressupostos de Catalunya i els Pressupostos Generals de l'Estat.

En el cas dels pressupostos de la Generalitat per a l'any que ve, la tramitació no ha estat fàcil.

Crec que no són els que voldríem, però són els possibles, I estan ben orientats.

Orientats amb les tres prioritats que ja hem explicat:

- Uns comptes eminentment socials. Que destinen més de la meitat dels recursos a l'atenció a les persones i les famílies. Perquè, ara més que mai, hem d'evitar que hi hagi gent que quedi enrere. Perquè aquest any 2009 hi haurà gent que tindrà dificultats no previstes. Perquè haurem de ser més solidaris que mai amb nosaltres mateixos i entre nosaltres mateixos.

- Són uns comptes per lluitar contra la crisi econòmica, amb totes les eines de què disposem: amb mesures per ajudar les empreses, per afavorir que empreses (i també famílies) puguin tornar a accedir al crèdit de les entitats financeres, per afavorir l'accés a l'habitatge de les famílies i els joves.

- Són uns comptes que garanteixen un nivell alt d'inversió pública, amb la doble finalitat de, per una banda dotar Catalunya de les inversions necessàries per seguir garantint el seu progrés i el seu benestar; i de l'altra compensar en la mesura que sigui possible la crisi al sector de la construcció i per tant, també el que sigui un element proactiu a l'hora de generar llocs de treball.

En el cas dels Pressupostos Generals de l'Estat, aquests pressupostos són bons per a Catalunya.

Per raons que ja s'han dit i repetit.

Perquè contenen un paquet de mesures que ens beneficien especialment, Aquelles relacionades amb el sosteniment de l'Estat del Benestar. Però sobretot perquè contemplen 4626 M € en aplicació de la DA 3a de l'Estatut.

Un volum d'inversió molt important que alguns haurien deixat perdre per tacticisme i amb una irresponsabilitat tan gran com petit és el seu sentit de país.

Els socialistes catalans hem hagut d'aguantar molta pressió els darrers dies, però hem actuat responsablement. Amb una responsabilitat a l'alçada de les circumstàncies que viu Catalunya i per corresponsabilitat amb la governació del conjunt d'Espanya.

Nosaltres hem assumit un compromís i l'estem duent a terme amb un sentit d'Estat i amb una lleialtat, política i institucional, que d'altres no tenen.

Per a algunes forces polítiques tot sembla un joc, tot és pur tacticisme. Tot és a vegades pur fariseisme. Això sí, edulcorat i decorat amb paraules tan inflamades com buides i un suposat i dramatisme patriòtic de cartró – pedra, moltes vegades.

Tot això queda molt lluny. Molt lluny aquell sentit d'estat amb què actuaven els dirigents de Convergència i Unió no fa tants anys.

Si repasseu hemeroteques trobareu paraules pel Portaveu de CiU al Congrés dels Diputats en una situació molt similar a la que s'ha viscut aquesta setmana!

Era l'any 1993, hi havia també una crisi econòmica, un govern socialista en minoria, hi havia un debat dels pressupostos.

Amb una majoria parlamentària en la que els vots de Convergència i Unió eren decisius.

¿I què va fer, CiU, amb els seus vots?

Doncs va evitar la devolució dels Pressupostos.

I els arguments que va donar Miquel Roca en aquell moment era que si CiU s'hagués sumat a la devolució dels pressupostos del govern central "hauria suposat una important inestabilitat política" que hauria desalentat qualsevol procés inversor. Ho van fer, segur que per contrapartides, però també per sentit de país.

Estem parlant de l'any 93. De manera que no pretenguin, els dirigents d'ara, disfressar les coses.

La CiU de 1993 tenia molt més sentit polític, molt més sentit d'Estat i molt més sentit de la responsabilitat.

I molt més sentit de la lleialtat.

És normal que hi hagi molta gent que no reconeix en la CiU d'avui la força política responsable que ha governat Catalunya i que ha contribuït en algunes etapes a la governabilitat d'Espanya durant tants anys.

Dit això. Vull fer una referència a la negociació del nou sistema de finançament, perquè alguns pensen que si no tinguéssim avui pressupostos, tindríem finançament, una cosa que no és així.

No pas per explicar cap novetat.

Ni per anunciar-la.

Si algú l'esperava per a aquesta mateixa tarda que estigui tranquil.

Simplement per ratificar el que l'executiva del partit va dir dilluns.

Estem negociant.

Amb tot el que això comporta.

I el que això vol dir:

- Les posicions són més acostades que fa uns dies.
- Però encara som lluny de l'acord. Del bon acord que volem.
- Les nostres posicions són prou conegudes. I les nostres exigències també. I les raons que ens assisteixen ja fa temps que les varem deixar clares.
- Estic convençut que hi ha voluntat i possibilitat d'arribar aviat a un acord, i crec que aquesta voluntat també la tenen els representants del govern espanyol.

Però si em permeteu aquest no és l'únic tema. Tal i com deia la vicepresidenta del partit i companya Manuela de Madre, aquest matí mateix hem signat el Pacte Nacional per a la Immigració.

Un Pacte que pretén, per damunt de tot,
garantir que Catalunya
segueix essent un sol poble.
Com ho ha estat fins avui.

Un sol poble constituït per una societat
oberta i integradora.
Respectuosa i que es fa respectar.
I que, per començar, es respecta a si mateixa.

Que ofereix als seus ciutadans i ciutadanes
un horitzó de futur atractiu i possible,
i que els proposa i ofereix de treballar-hi conjuntament.

La signatura del Pacte per a la Immigració és la confirmació que, poc a poc, anem a complir els nostres objectius de govern. I també els compromisos que personalment vaig prendre davant el país quan vaig assumir la Presidència de la Generalitat.

El treball que s'ha fet per aconseguir aquest pacte d'avui ha estat important. Tothom ha hagut de fer un esforç d'acostament. Però crec que hem aconseguit un bon pacte per abordar una de les qüestions més sensibles, avui, a la nostra societat.

He dit aquest matí que els governants hem de ser conseqüents amb les nostres idees, que s'espera dels polítics que contrastin els projectes respectius.

I que, quan governem, hem d'assumir les responsabilitats derivades de l'acompliment o l'incompliment del nostre programa.

Però que hi ha un nivell d'acord, de definició dels grans marcs de convivència i del progrés del país que s'ha de plantejar com una responsabilitat compartida.

I la immigració, avui a Catalunya ha de constituir una d'aquestes responsabilitats.

Perquè pretendre un acord sobre la immigració, que només respongués a interessos partidistes, sense buscar el concurs de la màxima representació política i social, hauria estat, probablement, un error polític i, en certa manera, poc responsable.

Llàstima que no tothom hi hagi volgut ser. Que no totes les forces polítiques que tenen representació parlamentària a Catalunya hagin estat capaces de resistir la temptació de seguir utilitzant demagògicament i perillosament, la immigració contra el govern.

Em consta que la majoria de diputats i diputades del PP de Catalunya hauria volgut signar el pacte. Però ja sabem, fa temps i per experiència, que al PP no l'importa en absolut posar en risc la cohesió i la convivència si això li dóna un suposat rendiment electoral.

Vaig acabant i ho faig agraint la tasca que tots plegats feu dia a dia, en aquests darrers mesos i setmanes on la feina no ha estat fàcil. Ni al Parlament, ni al Congrés ni al Senat. Estic segur que tots plegats treballant serem capaços de sortir de la crisi, n'hem sortit en altres ocasions, i ho hem fet en base de tenir clars els

objectius, de treball, de treballar, de tenir confiança en el país, en la gent, i en nosaltres mateixos. Moltes gràcies per la feina que feu.

I desitjant-vos unes bones festes i un bon 2009.

Moltes gràcies.